

BÝR GÜN SUSMAYI ÖĐRENDÝM ÝSTEMEYEREK...

Gönderen : kardem - 11/08/2008 16:11

<http://img237.imageshack.us/img237/1369/yukqq4hm9.jpg>

Bir gün susmayı öğrendim.
Öyle bir sustum ki belki sonsuza kadar susacaktım.
Çünkü susmak benim küçük dünyamda babamla kurduğum iletişim tarzıydı.

Babam akşamları eve yorgun dönerdi. Ben bütün gün evde sýkýlýr, onun gelipini ipe çekerdim. Daha o kapıdan girer girmez boynuna atılıyır onunla oynamak isterdim. Babam sarılıyır, öper sonra da, hadi odana git, derdi.
Yemek hazırlanırken annem çağırıyır bu defa masada bir araya gelirdik babamla.

Onlar annemle konuşurken ben araya girer, sesimi duyuramayınca da bağırdım. Babam sinirlenir, 'Bütün gün insanlara kafa patlatmaktan bunaldım, bir de sen kafamı ütüleme!' derdi. Annem de 'Bütün gün zaten seninle uğrağtım, bir çift laf da mı konuşurtmayacaksın babanla?' diye çýkýpır, beni gönderirdi.

Çaresiz bir şekilde boynumu buker odama yani hapisaneme doğru yol alırdım. Babam arkamdan, 'Bizim bir odamız bile yoktu, her şeye sahip, hâlâ ne istiyor anlamadım.' diye bağırmaya devam ederdi. 'Keşke benim de bir odam olmasaydı, keşke bizim de evimiz bir odalı olsaydı da hep birlikte otursaydık' derdim içimden; ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdim.

Yemekten sonra babam kanepeye uzanır, eline kumandayı alır, televizyon seyredirdi. Beni yanına çağırıyır biraz severdi. Onun izleyeceği önemli bir şey varsa beni adeta yerimden bile kıpırdatmazdı. Azıcık hareket edip koşup oynamaya çalışsam oda hapsim yeniden baplardı.

Bir gün anladım ki susunca babamla daha iyi anlaşırız. Bu defa susarak yapabileceğim oyunlar geliştirmeye başladım. Önce resim yaparak başladım işe.

Babam çizdiğim resimleri çok beğeniyor; 'Bak, böyle uslu uslu oyna işte.' diyordu. Babam bazen göz ucuyla bakıyor, resimle ilgili bir şey sorsam afallıyordu. Ama bana kızarak beni artık odama göndermiyordu. 'Son günlerde ne de akıllandı benim oğlum.' diye komşulara anlatıyordu annem halimi.

Resimlerim arttıkça ortalık dağılmaya başladı. Annem 'Odanı topla!' diye odama kapattığında işe nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Ben bunlarla uğraşırken zaman geçiyor; ama odamı toparlamayı becermiyordum. Annem odama gelip 'Bak sana resim yapmayı yasaklayacağım.' dedi bir gün.

Susuyor olmamı usululuk olarak değerlendiren ailem resim yapmayı da elimden alırsa ben ne yapacaktım?

Bu düşüncelerle bir aile tablosu yaptım. Babam eve gelince uygun zamanı kolladım.

Her zamanki gibi yemekler yendi, odaya geçildi.

Babam oturur oturmaz çizdiğim resmi getirdim.

Babam baktý. Hým, dedi 'Çok güzel olup. Bu adam benim herhalde.' dedi.

Ben 'Hayýr o adam deđil, bu çocuk sensin.'dedim.

O 'Hayýr, bu adam benim, bu çocuk sensin, bu küçük kýz da arkadaşýn.'dedi.

Ben yine 'Hayýr, o büyük adam benim, bu küçük adam sensin, bu küçük kýz da annem.' dedim.

Babam benimle uđraşmaktan vazgeçip: 'Peki neden bizi küçük çizdin?' dedi.

Heyecanla başladým anlatmaya.

Ben büyüyüp adam olacađým. Ýp bulup çalıpbacađým. Siz yaşlanýp küçüleceksiniz. Beliniz bükülecek,

komşumuz Ahmet amca ile Ayşe teyze gibi küçücük kalacaksınız. Ben ipten geldiđimde yorgun olacađým. Siz benimle konuşmaya çalıptýđýnýzda ipyerde kafam þipmiş olacađýndan sizi duymayacađým benimle bir þeyler paylaşmak istediđinizde 'Hadi odanýza çekilin de kafa dinleyeyim.' diyeceđim. Ve bir de bađýracađým 'Her þeylerini alýyorum. Sýcacýk odaları da var, daha ne istiyorlar' diye.

Annemle babamýn gözleri fal tabý gibi açýlmýştý.

Duyduklarýna inanamýyorlardý ..

Bana sarýlýp beni öyle içten bir okşayýşları vardı ki sonsuza kadar konuşsam hiç bıkmadan dinleyecekler gibiydi.

yazar:...

Cvp:BÝR GÜN SUSMAYI ÖDRENDÝM ÝSTEMEYEREK...

Gönderen : neazadem - 12/08/2008 13:27

:)Hakikaten güzel bir hikaye! Biz bu çocuk kadar zeki deđildik. belki de daha çekingenleþtirilmiþ, imkansýzlaþtırýlmýştýk ki böyle hamle yapamadýk annemize, babamýza...